

Cho em gần anh thêm chút nữa

Mặc kệ, cái anh cần làm bây giờ là tìm đường về, về với em.

735 ngày em xa anh

Đêm nay, trong men rượu chësh choáng, anh bỗng nhớ em đến quay quắt... Ánh mắt, nụ cười và hàng vạn thứ khác thuộc về em. Mọi thứ như đang quay cuồng trong tâm trí anh.

Em đã rời xa anh hai năm, đã hai năm nhưng sao anh vẫn không thể xóa nhòa hình bóng em, đã hai năm nhưng sao nụ cười em vẫn đầy ắp như em vẫn đang hiện hữu? Phải chăng em vẫn ở quanh anh? Phải chăng em chưa từng rời bước khỏi cuộc sống anh? Năm mỗ đó chỉ có thể chôn chặt thân xác em chứ làm sao ngăn cản được chúng ta yêu nhau, phải không em?! Anh đã cố gắng tin như vậy và sống được cho đến ngày hôm nay, anh đã cố gắng sống hơn 730 ngày không có em với niềm tin em vẫn luôn bên anh... Tấm ảnh cùng nụ cười rạng ngời của em vẫn treo trên tường nhà anh, nụ cười của em là thứ quý giá nhất anh còn có lúc này.

Em là một cô gái lãng mạn, em yêu những ngôi sao, em thích ngồi ngắm sao và có thể ngồi như thế hàng giờ mà không chán. Anh từng bảo em hâm, em lại cười rạng ngời mà phân trần: "những vì sao là biểu tượng của sự chung thủy, anh thấy không chả bao giờ có một vì sao nào lẻ loi cả, chúng cứ ở sát nhau chung một bầu trời đấy". Anh nhìn mặt nhìn em "ôi ngốc ạ, nhìn thế chứ thực tế chúng cách xa nhau lắm, không học địa lí à" em liếc xéo và khẳng khẳng giữ cái triết lí ngang như cua rằng "em thấy thế nào thì là thế ấy". Anh đã nghĩ rằng hạnh phúc của chúng ta sẽ mãi như thế với vô vàn những kế hoạch cho một cuộc sống êm đềm có em, anh, và những đứa trẻ của chúng ta. Vậy mà em bỏ đi để lại anh với nỗi hụt hẫng và đau đớn đến tột cùng. Ngày biết em mang căn bệnh quái ác ấy, anh như ngã quỵ, nhưng em bình tĩnh đến lạ lùng. Trong lúc đáng lẽ ra anh phải là chỗ dựa tinh thần cho em thì anh hầu như không làm được, anh gục ngã, anh đau đớn. Còn em, cô gái mạnh mẽ của anh, em đã phải cố gắng sống thật vui vẻ cho những phút giây cuối cùng, nụ cười em chưa bao giờ tắt, em vẫn ngắm sao, vẫn đếm sao,

vẫn huyền thuyên mọi triết lí của riêng mình... ” em không chết, em chỉ hóa thành những vì sao ” Câu nói cuối cùng, nụ cười cuối cùng, và rồi em buông ta, xa anh mãi... Chỉ để lại cho anh nụ cười và nỗi cô đơn...

802 ngày em xa anh...

Đêm nay, anh lại đưa một người phụ nữ khác về nhà. Từ ngày em đi, người này là người thứ bao nhiêu rồi nhỉ?

Em có giận không nếu anh đùa vui cùng những người phụ nữ ấy? Đừng em nhé, anh chỉ đùa vui thôi, bởi anh không thể để mình có thời gian cô độc để nỗi nhớ em cào xé anh, anh không chịu được! Những người phụ nữ ngủ cùng anh chỉ vì họ cần tiền của anh, còn anh, anh cần tình, ấy không, anh cần thỏa mãn thú vui đàn ông của mình, chỉ thế thôi, họ khác em, họ không thích ngắm sao và tuyệt nhiên họ không mang nụ cười của em... Sau mỗi lần mây mưa cùng họ, em biết đấy, anh luôn ôm chặt bức ảnh của em, ôm chặt nụ cười của em. Họ đến rồi sẽ đi, chỉ có em, em sẽ bên cạnh anh mãi...

830 ngày em xa anh...

Hôm nay, lạ lắm em biết không? Có một cô gái đã ngồi trước nhà anh, cùng một chú chó. Anh đã rất ngạc nhiên. Cô ấy ngồi ngủ gật trong tư thế thật đáng thương.

- Cô gái, sao cô lại ngồi đây vậy?

- Ơ, xin lỗi, tôi đợi chủ nhà về ạ?

- tôi là chủ nhà đây, có việc gì sao?

- À, may quá, anh về rồi, con chó của anh chạy ra ngoài bị người ta cán bị thương rồi, tôi tình cờ đi ngang qua thấy vậy nên ở lại đợi anh về.

- Chó ? chú chó này hả? xin lỗi, nhưng nhà tôi không có nuôi chó!

Rồi cả anh và cô ấy cùng mở to mắt nhìn nhau và bật cười. Em biết không, đã lâu rồi, từ ngày em đi, có lẽ hôm nay là lần đầu anh cười thật tự nhiên với một cô gái lạ. Rồi trong khoảnh khắc ấy, cái khoảnh khắc cô ấy cười, anh đã thấy em, anh thấy nụ cười của em. Là do anh quá nhớ em hay chính em đã

trao tặng nụ cười của mình cho người khác vậy? anh không thích đâu...em đừng làm vậy, anh sẽ giận đấy.

Chẳng hiểu sao anh lại đồng ý với cô ấy cho chú chó ở lại nhà mình. Cô ấy đã hứa sẽ thường xuyên đến đây để chăm sóc nó. Em à, không hiểu sao anh lại thấy vui... Có lẽ vì cô ấy mang nụ cười của em... CỬA EM...

902 ngày em xa anh...

Hơn một tháng nay ngày nào cô ấy cũng đến để chăm sóc Tinh. ăy , anh đã kể cho em chưa nhỉ, cô ấy đặt tên cho chú chó là Tinh. Em , Tinh có nghĩa là sao đấy. Cô ấy cũng thích ngắm sao. Anh đã rất giận em, sao em lại đem cả nụ cười lẫn suy nghĩ của mình đặt vào một cô gái lạ vậy? Đôi khi anh đã băng quơ nhìn cô ấy và tưởng đó là em. Con tim anh đã có lúc vô tình xao động vì nụ cười tựa em, tâm trí anh đã có lúc lạc vào một nỗi nhớ của một người con gái giống em. Phải, chỉ vì cô ấy giống em thôi. Em đừng giận nhé, em biết đấy, anh yêu em.

934 ngày em xa anh...

Cô ấy vẫn đều đặn như vậy đến chăm sóc Tinh, như một thói quen vậy. Sự có mặt của cô ấy trong nhà dường như cũng trở thành thói quen của anh. Anh và cô ấy đã mặc nhiên trở thành người yêu. Em đừng giận nhé, nghe anh nói hết đã. Chỉ là thói quen thôi, dù anh biết cô ấy thật sự yêu anh. Nhưng anh yêu em. Em yên tâm nhé, chỉ vì cô ấy giống em thôi. Mọi thứ đều có vị trí của riêng nó, em ở trong tim anh. Còn cô ấy , cô ấy là người thay thế!

Bầu trời đêm nay thật nhiều sao, anh đã ngồi rất lâu để tìm xem ngôi sao nào là em. Cô ấy cũng từng nói ” nếu chết, em muốn thành những ngôi sao”. Anh đã giật mình sau câu nói ấy, em còn nhớ không, đó là câu nói cuối cùng trước khi em rời xa anh. Cô ấy rất giống em, anh sợ mình sẽ nhầm lẫn mất. Thế nên, anh luôn giữ một khoảng cách nhất định. Anh lạnh lùng với cô ấy, và tất nhiên anh không ngủ với cô ấy. Cô ấy chỉ giống em, cô ấy không phải là em, cô ấy không phải để yêu, cô ấy chỉ là người thay thế em lưu giữ nụ cười anh yêu. Anh sẽ không yêu cô ấy, anh làm đúng. Phải không em?

978 ngày em xa anh...

Em biết không, hôm nay cô ấy đã khóc đấy. Cô ấy đã khóc thật nhiều khi nhìn thấy vết thương trên người do anh chạy xe không cẩn thận. Cô ấy đã cuống quýt và trào nước mắt khi thấy anh chảy nhiều máu. Những giọt nước mắt rơi ướt đầm khuôn mặt khi băng vết thương cho anh. Khoảnh khắc ấy anh đã muốn ôm cô ấy vào lòng. Nhưng chợt anh thấy nụ cười trên bức ảnh của em, anh đã kịp dừng lại trước khi để tim mình trật nhịp, anh cứ thế nhìn cô ấy khóc. Anh thú nhận với em, anh có đau lòng. Nhưng, có lẽ vì cô ấy mang nụ cười của em, chỉ thế thôi. Nên, em sẽ không giận, đúng không!

985 ngày em xa anh...

Đã một tuần rồi cô ấy không đến nhà anh. Không hiểu sao anh đã vô cùng lo lắng mặc dù trong điện thoại cô ấy nói là bận. Nhưng có lẽ vì do thói quen nên anh mới như vậy em nhỉ? Hoặc cũng có thể do anh nhớ nụ cười của em nên anh mới mong được gặp cô ấy đến vậy? Hay do anh đã để tình yêu đi lạc! Anh bắt đầu nhận thấy tim mình có những nhớ nhung kì lạ, anh nhận thấy mọi thứ không đơn giản như anh vẫn thường bào chữa rằng: cô ấy giống em. Anh đã bắt đầu hoang mang tình cảm với cô gái anh gọi là người thay thế. Em đừng vội giận. anh biết anh phải làm gì. Nếu đã đi lạc ta lại tìm đường về thôi. và hơn thế nữa, anh biết mình phải đi đường nào để về.

990 ngày em xa anh...

Em, cô ấy đang đứng trước mặt anh, vẻ mặt xanh xao đến kì lạ. anh thấy nét xanh xao rất quen thuộc, và anh thấy tim mình vừa nhói lên một nhịp, cũng rất quen thuộc, cả cái đau lòng vừa chợt hiện lên trong anh nữa, rất quen thuộc. Nhưng ngay lúc này anh không biết được là vì sao. Mặc kệ, cái anh cần làm bây giờ là tìm đường về, về với em.

- Chúng ta chia tay nhé! – anh đã lạnh lùng lên tiếng

Một cái giật mình thật khẽ. Cô ấy đưa đôi mắt mệt mỏi, nhợt nhạt nhìn anh không nói gì. Có lẽ vì đã quen với sự lạnh lùng nơi anh.

- Một thời gian nữa thôi, rồi hã chia tay , được không anh?

Anh thấy những giọt nước mắt đang rơi, anh thấy cô ấy dùng tay bấu vào váy, anh thấy chân cô ấy như đang lão đảo sắp ngã... Anh đau lòng, anh đã muốn

chạy lại bên cô ấy nhưng anh đã không làm vậy, vì anh biết mình không thể đi lạc nữa, vì anh biết em sẽ giận.

- Những người phụ nữ ở bên anh chỉ chưa đầy 1 tuần, em đã là quá lâu, và anh đã thấy chán. – anh dừng dung khứa vào tim người con gái yếu đuối đang đứng trước mặt mình. Nhưng chỉ có vậy, anh mới có thể đưa mọi thứ trở lại nơi bắt đầu.

- Cho em gần anh thêm chút nữa, không được sao?

Tim anh như có ai đó bóp nghẹn...Anh gần như muốn lao đến bên cô gái mỏng manh ấy để che chở. Em ở đâu sao lại để những suy nghĩ điên rồ này len vào đầu anh? Em cho anh sức mạnh tàn nhẫn để có thể ngăn mình đau lòng vì cô gái trước mặt đi. Nếu không anh sẽ giận em thật đấy.

- Anh xin lỗi...

Và anh đã vội vàng quay lưng đi, anh đã để lại cô gái mang nụ cười của em ở lại phía sau, anh không qua nhìn lại , bởi anh sợ, đôi chân và con tim sẽ kéo anh quay về lối đã lạc. Anh đã làm đúng phải không em?

...

Em biết anh không yêu em... Em biết cả việc anh yêu chị ấy thật nhiều... Em thấy anh treo bức hình của chị ấy trên tường. chị ấy thật đẹp, nụ cười tỏa nắng và rạng ngời. Em thấy rõ nét hạnh phúc trên khuôn mặt của chị ấy. Hẳn là anh đã yêu chị thật đậm sâu. Những trống trải vì sự ra đi của chị ấy để lại cho anh quá lớn vậy em có thể giúp chị ấy bù đắp vào cho anh k?em quyết định nói yêu anh và mặc nhiên chúng ta trở thành người yêu. Em chấp nhận cả những lạnh lùng, những thờ ơ anh dành cho em, bởi đơn giản em không phải là chị ấy. Em đã không ngăn được mình càng lúc càng yêu anh vì em thấy rõ sự cô độc nơi anh. Mỗi lần anh nhớ chị ấy e lại thấy anh cô độc đến đau lòng, anh ngắm tấm ảnh với nụ cười của chị ấy thật nhiều lần trong ngày và anh biết không, bất chợt vô tình có đôi khi em ghen nhưng em chợt giật mình tự giận bản thân, em là kẻ đến sau, và quan trọng là anh không yêu em.

Một tuần không gặp anh em đã nhớ anh thật nhiều nhưng em không muốn anh thấy được vẻ mặt nhợt nhạt và hốc hác nơi em, căn bệnh của em đã đến

lúc buộc em phải đi rồi. Chắc anh không nhớ em đâu, vì anh đã có chị ấy rồi. Dù cho em có ra đi, chắc với anh cũng sẽ không là gì đâu. Vậ thì em yên tâm để ra đi rồi. Ít ra em sẽ không để lại sự trống trải và hụt hẫng cho anh như chị ấy đã từng. Em sẽ không để lại cho anh nỗi đau quặn thắt nào mỗi khi nhớ về, hoặc cũng có thể anh sẽ không nhớ về em... Nhưng, em vẫn muốn những ngày cuối cùng được gần anh thêm chút nữa. Nhưng dường như anh chán em thật rồi, như cách anh nói. Mặc dù em đã muốn được gần anh thêm, chỉ một chút nữa thôi. Anh quay lưng đi để lại em với nỗi đau thể xác lẫn tâm hồn. Anh cứ bước đi và đừng quay lại nhé, bởi lúc này em đã ngã xuống rồi, em đau lắm. Anh đừng quay lại rồi sẽ thêm bận lòng vì em. Em sẽ Ra đi thật bình yên và Nếu có gặp chị ấy, chắc hẳn em sẽ nói: anh đã yêu chị ấy thật nhiều!

...

Em, anh đã sai rồi phải không? Sai từ khi áp đặt nụ cười cô ấy là của em và nhận định cô ấy giống em. Sai từ khi anh hèn nhát trốn chạy tình cảm của mình và tìm đường quay về mặc dù anh không hề đi lạc. Em lấy lại nụ cười của mình khỏi anh từ khi nào sao lại không cho anh biết? Có phải từ khi cô ấy đến bên anh! Anh trao trả mọi yêu thương của mình lên bầu trời nhiều sao, anh biết, trên ấy có cả em và cô ấy. Nếu có gặp cô ấy em hãy nói giúp anh rằng: anh yêu cô ấy!

Heni